

En Zuleaften i Sibirien.

af Hugues Le Roux.

„Gæt, hvor jeg i Fjor spiste Zulegaafen,“ sagde Konstantin og tørrede sit lyse Slæg med Servietten. Vi vidste, at han endnu paa den Tid boede i sit Fædreland, jeg svarede derfor: „De spiste ganske sikkert i Deres Families Stueb i prægtig Zulegaas, som var bleven slagtet ved en eller anden af eders store sibiriske Floder.“

Konstantin rystede paa Hovedet og sagde: „Nej, jeg havde allerede forladt min Familie og i en Uge været paa Vejen til Europa. Jeg førte med sig et Parter for at komme til Jektutsk. Vi havde beregnet, at vi skulde komme dertil Zuleaften og forblive der Natten over. Men Vejene var daarligere, og Sneen fagede, saa at Hestene ikke kunde se, og omtrent Allokken fny maatte vi gøre Holdt nogle Vers fra Jektutsk udenfor det første Hus, i en lille By, som hedder Zilma (det betyder Vinter).“

Ligesom næsten alle sibiriske Byer er Zilma intet andet end en lang Gade paa Vejen til Europa. Bore Heste standbød af sig selv udenfor det første Løstær, som mødte dem. Det var saa mørkt, at uden dette Lys vare vi rimeligvis tørte forbi Huset. Men nu sprang min Klud af og gik hen for at bante paa Porten.

„Er Værisshuset her i Nærheden?“ spurgte han en Mufschit af et ærværdigt Udseende, som var kommen ud med en Lampe i Haanden. „Hvorfor spørger du efter Værisshuset?“ sagde den Gamle. „Mit Hus er aabent for Zulegaasten og min Stald for hans Hest.“

„Jeg her en Rejsende med mig.“ „Ogsaa han er velkommen.“

Med disse Ord satte Mufschiten sin Lampe ned, gik ud af Huset og hen til Slæden og bad mig hængig om at stige ud og komme ind.

Jeg saa straks, at vor Vært hørte til den mere formuende Bondetasse, og Synet af Huset bestyrkede mig i denne Formodning.

Det bestod kun af een Etage og var, efter Stil og Brug delt ved en bred Gang i to store Rum, til højre Gorinija — Helligdagsstuen, hvor de smukkeste Møbler og Selgenhælder havde deres Plads; til Venstre Køkkenet, hvor vi gik ind.

Da vi traadte ind, rejste Mufschitens Hustru og hans to Døtre sig op fra deres Pladser foran Ilden for at hilse paa os, ogsaa Værisshæderen kom frem. Jeg huffter, at det var en meget gammel Mand. Han lo, da han vekslede Haandslag med os og det lod, som om han ikke var rigtig klo. „Doma,“ sagde vor Vært til sin ældste Datter, „overlad de Rejsende din Plads, for at de kunne varme sig.“ Den unge Pige hjalp mig hængig Pelsen af. Hun bar den røde „Sarafin“, som giftesfarbige Piger bære, og havde sit Haar flettet kun i een Fletning, hvilket var tegn paa, at hun endnu ikke var forlovet.

„Jeg ønsker Dem en Mand efter Deres Hjerte,“ sagde jeg og satte mig paa den Træstol, hun satte hen til. Hun rødviede og gik ud. Værisshæderen var trøben sammen paa Gulvet i Nærheden af mine Fødder. Han syntes at sluge Rødt, som blev stegt paa Spid over Ilden, med Vinene. Af og til saa han paa mig og lo.

Det saa næsten ud, som om vor Vært havde ventet denne Forsøgelse af Gæster ved Zulebordet. Han havde den Afset paa sit Ord alle de Værisserier, som en sibirisk Mufschit kun kan tillade sig en Gang om Aaret: først den traditionelle Kaal, derpaa Odeesleg, saa stegt Gæs og tilsidst Rødder, og samtlige Retter skledes ned med Kvaas og Brandevin.

„Dette Festmaal tid forberedes i Gornigaaen. Vi vare ti Personer ved Bordet, min Klud og jeg sad paa Hæberspladsen ved den øverste Ende af Bordet.“

Jeg havde, da jeg kom ind, bemærket et lille Bord, som stod ved Vinduet og paa hvilket var stillet en brandende Lampe, en Flaske Kvaas og et Brød. For hver Gang vi fik en ny Ret, rejste Husets ældste Datter sig og tog et af de bedste Stykker og bar hen til det lille Bord.

Nysgerrig spurgte jeg Mufschiten: „Det synes, som om en tør Gæst mangler ved Maaltidet. Eller maaske en af dine er syg?“

„Alle tav, og deres Blikke vendte sig til vor Vært i saa aabenbar Forlegenhed, at ogsaa jeg blev ganske forlegen. Men han svarede rolig: „Dette Brød, denne Drik og denne Lampe staa hver Dag parat i et kristent Hjem for dem, som man ikke tør se.“

„Og vi fortsatte med at drikke „Wobsta“ og synge lystige Viser.“

Jeg havde ikke foraaet Mufschitens Gæs og pasjede derfor paa, da man i den almindelige Ulystighed ikke gav Agt paa mig, at spørge min Nabo: „Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Fugtningerne,“ svarede den unge Pige og lagde Fingeren paa Munden. Det havde jeg ikke tænkt paa. Zilma er en af de første Byer paa Vejen til Europa, naar man kommer fra Kieritshin, hvor Fæderetolonierne i Kreta er beliggende. Da dette Fængsel er det haardeste af alle, rømme Fangerne naturligvis om Foraaret. Men de kunne ikke selv vælge Tiden for deres Flugt. De maa gribe Lejligheden, naar den tilhyder sig, og er det om Vinteren, kunne de ikke tænke paa straks at komme til Europa. De forlader at fjerne sig saa mange Mil som muligt fra Fængslet og stæffe sig Mad og Drikke hos Værisserne. Uge fra det Indre af Sibirien til Alra maa Fugtningerne leve af Almisser; selv om de havde Penge, vilde de ikke vove sig ind i Værisshusene. De indbrer altsaa om Natten, alene, og finde langs Vejene oplyste Vinduer, som de blot behøve at stude op for at finde det Brød og det Kvaas, som staa parat til dem. Man hjælper dem, fordi man mener, at det er Gud, som har aabnet Fængselsdøren for dem. Men man vil ikke se dem for ikke at behøve at fortælle, at de er passerende, naar Soldaterne, som forfølger dem, anstille deres Efterforskninger.

Mestens den unge Pige fortalte mig dette, hørtes et let Slæg paa Vinduerne. Straks opstod Drikkeviserne og alles Dine rettedes mod det lille Vindue, som blev sludt op udefra. Samtidig hørte man en Stemme, som kom fra Marked og Sneen berude, sig: „Gud være med eder!“

„Med dig ogsaa,“ svarede Mufschiten. Han rejste sig op, men blev staaende foran sin Stol og sagde: „Vi ventede dig. Din Part er parat.“

Udefra hørte man, hvorledes Sneen knirke. Vinduet aabnedes lidt mere, og en Haand rattede ind. Den samlede omkring, greb derpaa Brødet og forvandt.

Vi havde rejst os op, ligesom vor Vært; ingen talte. Kun Værisshæderen lo stadig.

Og for anden Gang viste Haanden sig og greb Flasken. „Tag den med dig,“ sagde Mufschiten uden at dreje Hovedet, „det er Zuleaften. Er der mere du vil?“

„Bed for mig,“ svarede Stemmen. Man hørte hvorledes han tog nogle Drag af Flasken, derpaa hvorledes Sneen knirke under hans Fødder, idet han bortførte sig . . .

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

„Hvem er det, som man ikke tør se?“

Sparebank vs. Industri.

The United States Steel Company har i de sidste 2 Aar bestalt fjerdingaartigt Udbytte svarende til 12 Procent aarlig paa alle sine udbetaende Aktier, og det ventes at dette Udbytte vil blive forøget, saa snart vi kan udvide vore Anlæg i Everett, Mass., til at indbefomme den stærkt voksende Forretning. For at støtte Midler til denne nødvendige Staalbygning, 100 Fod x 130 Fod samt en større Driftskapital til Behandling af den stadig forøgede Produktion af Jupiterstaa, har Bestyrelsesraadet autoriseret Salg af en Serie Treasury Aktier, fuldt betalte og statsfri, til Pari, \$5.00 pr. Aktie.

Vort Staal Støbegods er en Forbedring over de almindelige Staalstøbninger, idet det ikke behøver Slødning, da det er fuldstændig rent Staal af ensartet Haardhed eller Sløddet helt igennem og kan svejdes, hærdes og børes.

Vore udenlandske Patenter, som nu forhandles, viser til Fuldstoemehed en Række til Udbytte, som svarer til Kompagniets hele Kapitalisation. Som en Regel er Aktierne i vellebende Fabrikantlag kjøbt op af dem, som paa en eller anden Maade staa i Forbindelse med Værelsen, og Udenforstaaende har kun liden Udgangsmagten med en høj Præmie og en tilsvarende ringe Profit. Men her er en sjældent Anledning for Folk med begrænsede Midler til at sikre sig en Pengeanbringelse, som allerede betaler en stor Fordelagt, en Anledning, som sædvanlig kun tilbydes Kapitalisten, men som nu Manden med de faa Dollars faar Udgang til.

I denne Forbindelse bør det bemærkes, at „Scientific American“ af New York City har offentliggjort en Artikel om Jupiterstaa, illustreret paa 1ste Side af Nummeret for 12te Oktober og beskrevet paa de følgende sider. Et Exemplar af samme vil blive sendt frit af os paa Forlangende. Dette var meget imøgenende for os, og vi anser det for den bedste Godkendelse, Jupiterstaaet nogentid har modtaget. Til de, der interesserer sig for Sagen, vil et iudbidligt Prospelt sammen med en Oversigt over hvad der er udrettet i de forløbne 2 Aar, blive sendt paa Forlangende. Subskriptionerne vil blive noterede i den Orden, hvori de indkommer. Alle akcepterede Subskriptioner vil træffe fuldt regulært fjerdingaartigt Udbytte af tre (3) Procent, betalt den 27. Januar 1902.

Det nuværende Anlægs Flod Front i Everett, Mass., en Forstad til Boston, hvor Kompagniet ejer 74 Acres Land, har baade Jernbanestationer og Anlægsbolværk. Paa dette Land er bygget en moderne Fabrik, 200x130 Fod, forsynet med elektriske Kraner, Smelteovne, Tørrerovne, Gasfrembringere, Kjedler, Maskiner, Dynamoer, Sandblæsere, Krumningsanlæg, „Finiishing“ Maskiner, Kontorer o. s. v.

Alle som søger efter en sikker og legitim Anbringelse af Penge, er ventligt indbudne til at tage Anlægget i Everett i Besigt. De, som ikke er i Stand til dette, kan saa enhver ønsket Oplysning sendt prompt paa Forlangende fra vort Boston-Kontor. Ingen Præferenceraktier eller Bonds. Gjør alle Checks, Drafts eller Pengeanvisninger betalbare til

United States Steel Company, 213 Oliver Street, Boston, Mass.

Søster, læs mit frie Tilbud til dig og alle!

Portrait of Mrs. M. Sommers and text describing her health and the medicine she used.

Mrs. M. Sommers, Box, E. D., Ind., U. S. A.

Notre-Dame, Mrs. M. Sommers, Box, E. D., Ind., U. S. A.

Stort Støbegods-Udsalg. \$15.00 Globe Steel Range 6-8 in., holes oven 17x21, Reservoir & high closet Plain no. 1 ckel. \$19.75

Bedst for Indvoldene.

Candy CATHARTIC Cascarels

Spis dem ligesom Candy. Hold Blodet rent.

Jeg er saa gammel i Arbejdet, at jeg kunde komme til at frænge for de

Jeg er saa gammel i Arbejdet, at jeg kunde komme til at frænge for de

Jeg er saa gammel i Arbejdet, at jeg kunde komme til at frænge for de

Jeg er saa gammel i Arbejdet, at jeg kunde komme til at frænge for de